

ΝΙΚΟΣ ΛΥΓΕΡΟΣ

Έλληνας επιστήμονας, καθηγητής, γνωστός για τις εξαιρετικές διανοητικές ικανότητές του, στρατηγικός σύμβουλος και καθηγητής γεωστρατηγικής, τοποστρατηγικής, χρονοστρατηγικής και στρατηγικής διαχείρισης. Διδάσκει στα ντόπια και ξένα πανεπιστήμια. Συγγραφέας περισσότερων από 35.000 άρθρων και ποιημάτων, περισσότερα από 2.000 έργα τέχνης, λέκτορας στον τομέα των μαθηματικών, της στρατηγικής, στη γεωπολιτική, στην ιστορία, στην ενέργεια και το περιβάλλον, στη φιλοσοφία, στην τέχνη, στη λογοτεχνία και άλλα.

Ο LEMKIN ENANTIA ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΜΜΟΝΗ

Από τα αρχεία του Lemkin βλέπουμε ότι διαχειρίστηκε το πρόβλημα της Γενοκτονίας των Ουκρανών τα έτη 1932-1933, μάλιστα είχε κάνει μια προσπάθεια να περάσει σε διεθνές επίπεδο στη Μαδρίτη το 1933 αλλά μάταια. Επισημαίνει ο ίδιος ότι εκείνη την εποχή ο Χίτλερ πήρε την εξουσία στη Γερμανία και όλο το θέμα πήγε πίσω έως το 1949 όπου σιγά σιγά άρχισε και πάλι να κάνει αναφορές σε αυτό και μέσω της αποδοχής του όρου γενοκτονία το 1948. Το πρόβλημα που αντιμετώπισε με τη σοβιετική εμμονή ήταν ότι ήθελαν οι Σοβιετικοί να περιορίσουν το έγκλημα της γενοκτονίας σε περίοδο πολέμου. Δηλαδή με το πρόσχημα ότι υπάρχουν εγκλήματα που συνδυάζονται με τον πόλεμο, να έχει νόημα μόνο σε πολεμική περίοδο. Ήταν ένας τρόπος να αποφύγουν οποιαδήποτε κριτική εναντίον τους για το Γολοντομόρ που είχε γίνει σε περίοδο ειρήνης. Σε αυτό το πλαίσιο δέχτηκαν και την υποστήριξη των Άγγλων αλλά για δικούς τους λόγους. Η Σοβιετική Εμμονή είχε σοβαρές επιπτώσεις αφού για να περάσει η χάρτα των Ηνωμένων Εθνών, έπρεπε να αποφευχθεί το βέτο της Σοβιετικής Ένωσης. Για αυτό τον λόγο ο Lemkin δεν κατάφερε να περάσει τα Γκουλάγκ ως πράξη γενοκτονίας ενώ έχουν βέβαια όλα τα χαρακτηριστικά. Αλλά με το έργο και με τα αρχεία που μας έχει αφήσει, μπορούμε να συνεχίσουμε αυτόν τον αγώνα του Δικαίου της Ανθρωπότητας.

Η ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

Όταν κατέρρευσε η Σοβιετική Ένωση, απελευθερώθηκε το Αρχιπέλαγος και δικαιώθηκαν όλα τα θύματα αυτής της κόκκινης βαρβαρότητας χωρίς εξαίρεση. Μετά από δεκαετίες ενός δικτατορικού καθεστώτος, οι Ρώσοι ήταν επιτέλους ελεύθεροι να ζήσουν και να εκφραστούν. Τουλάχιστον αυτό πιστέψαμε με την πρώτη ελεύθερη προεδρία και μετά ήρθε η ύπουλη επιστροφή αυτών που εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρον το σύστημα για να κατακτήσουν κάθε μορφή εξουσίας. Έτσι οι επιζώντες όλων αυτών των βαρβαροτήτων αντί ν' ακούσουν τη μουσική του Mozart, για να χαρούν επιτέλους τη ζωή, ήρθαν αντιμέτωποι και πάλι με μια βασανιστική νοσταλγία του σοβιετικού παρελθόντος που θέλει να εξοντώσει κάθε ανθρώπινη αντίσταση. Αλλά πώς να γίνει αλλιώς όταν επιλέγεις από μόνος έναν πρόεδρο που προέρχεται από τις μυστικές υπηρεσίες της κόκκινης προπαγάνδας, έναν φανατικό ενάντια της Χριστιανοσύνης, που προσποιήθηκε βέβαια ότι έχει αλλάξει. Όμως μετά από τόσα χρόνια εξουσίας ποιος αθώος μπορεί να πιστέψει κάτι τέτοιο. Έτσι και οι επιζώντες του Γολοντομόρ βλέπουν και πάλι τις ξεχασμένες σκιές του κόκκινου παρελθόντος να έρχονται να παίξουν έναν απαράδεκτο ρόλο εν καιρώ ειρήνης για τους αδιάφορους και για όσους ξεχνούν. Οι αποχρώσεις του κόκκινου δεν έχουν εξαφανιστεί ακόμα και το βλέπει και το πνεύμα του Raphael Lemkin.